

Arrest

nr. 216 067 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Op 24 november 2017 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geen geloof gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom in Afghanistan en er werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd ook geoordeeld dat de stad Kabul voor verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief vormt. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als deze die hij in het kader van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet, namelijk dat zijn ouders zouden bedreigd zijn omwille van zijn bekering.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een attest van de Evangelische Kerk Kuurne van 13 mei 2018, foto's waarop verzoeker te zien is tijdens zijn doopsel en andere activiteiten van de evangelische Kerk Kuurne, een Belgisch arbeidscontract, een outprint van een christelijke facebookpagina op naam van F.A., prints van een uitzending van Afghan Christian Television en een Cd-rom met daarop een uitzending van voornoemde tv zender die te zien is op you-tube en waar verzoeker een interview geeft over zijn bekering.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het opsommen van de door hem voorgelegde documenten, het volharden in zijn vluchtrelaas, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met het attest van de Iraanse kerk Kuurne van 13 mei 2018, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing het volgende aanduidt: "Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw ouders zouden bedreigd zijn omwille van uw bekering, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek dd. 11/06/2018, vraag 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Het feit dat u enkele documenten heeft neergelegd ter staving van uw voorgehouden bekering kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan."

De kerkbezoeken van verzoeker en zijn doopsel op zich worden niet betwist, doch gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van zijn vorige verzoek dienaangaande heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zijn kerkbezoeken ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Zijn argumenten hieromtrent kunnen dit opportunisme niet verklaren of vergoelijken.

In de mate het middel betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn vorig verzoek, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Niets staat verzoeker derhalve in de weg om terug te keren naar Afghanistan, waar hij gezien geen geloof wordt gehecht aan zijn daadwerkelijke bekering tot het christendom, geenszins beschouwd zal worden als een bekeerde moslim en hij als dusdanig gepercipieerd en gevisieerd zal worden. In dit verband merkt verweerder terecht op dat verzoeker die ene foto waarop hij te zien is op facebook in het publiek toegankelijk gedeelte, voor zover aangenomen kan worden dat hij hierdoor gepercipieerd zou kunnen worden als christen, quod non, verwijderd. Nogmaals, aan verzoekers voorgehouden oprechte bekering wordt immers geen geloof gehecht. Zijn betoog dat niet gevraagd kan worden om zijn geloof de rug toe te keren, mist dan ook elke ernst.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat de beslissing om de verzoeker die volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met het nieuwe artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig volgend verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit

dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kabul om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming betreffende deze hervestiging.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan betwist en in zijn verzoekschrift informatie aanhaalt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Het algemeen rapport van Amnesty International "forced back to danger" dateert van 5 oktober 2017 en werd reeds meegenomen in de huidige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017).

Waar verzoeker in de verf zet dat de Franse 'Cour Nationale du Droit d'Asile' in maart 2018 een Afghaanse vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Kabul op basis van hetzelfde EASO rapport als waarop de commissaris-generaal zich baseert, merkt de Raad op dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

5. De documenten gevoegd aan het verzoekschrift bevinden zich in het administratief dossier en werden reeds mede in rekening gebracht bij de beoordeling van verzoekers huidig volgend verzoek. Het nogmaals bijbrengen van diezelfde documenten vermag geen ander licht te werpen op de gedane vaststellingen.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij vooreerst verwijst naar haar verzoekschrift en wil benadrukken dat zij belangrijke stukken heeft ingediend waaruit blijkt dat zij zich oprecht heeft bekeerd uit een religieuze overtuiging. Verzoekende partij vervolgt dat haar ouders moesten vluchten uit hun dorp omdat zij door haar bekering bedreigd worden en nu in Pakistan verblijven. Verzoekende partij licht toe dat zij verschillende stukken heeft ingediend die haar doop aantonen en dat thans geen sprake kan zijn dat haar geloof niet oprecht zou zijn. Tot slot verwijst zij nog naar de CD-Rom die zij heeft ingediend naar aanleiding van haar nieuwe asielaanvraag.

4.2. Verzoekende partij betwist geenszins de vaststelling dat *“Op 24 november 2017 (...) door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (werd) genomen. Er werd geen geloof gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom in Afghanistan en er werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn kerkbezoek en doopsel in België ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd ook geoordeeld dat de stad Kabul voor verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief vormt. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.(...)”*. Verzoekende partij diende bij haar eerste verzoek om internationale bescherming een doopattest en een attest van de Evangelische Kerk van Kuurne in. Verzoekende partij legt in wezen naar aanleiding van haar volgende verzoek om internationale bescherming dezelfde of dezelfde soort documenten voor. Zij gaat dienaangaande voorbij aan de vaststelling dat aan haar doopsel, haar bezoek aan de Evangelische Kerk, en haar kennis over het Christendom, niet wordt getwijfeld.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 20 november 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het wijzen op de door haar neergelegde documenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de desbetreffende bevindingen van de commissaris-generaal en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS